

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: D. Ch. N.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t. č. bytem „X“, zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem v Praze 2, ul. Vinohradská č. p. 22, PSČ 120 00, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, ul. Nad Štolou č. p. 3, Poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2015, č. j. OAM-631/ZA-ZA04-HA08-2014, E. č. „X“**,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 3. 2015, č. j. OAM-631/ZA-ZA04-HA08-2014, E. č. „X“, kterým mu žalovaný neudělil mezinárodní ochranu z důvodu nesplnění podmínek uvedených v ust. § 12, ust. § 13, ust. § 14, ust. § 14a a ust. § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému uhradit mu náklady soudního řízení.

V žalobě žalobce namítl, že žalovaný při zjišťování stavu věci porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Rozhodnutím žalovaného měl být žalobce také zkrácen na svých právech, a to v důsledku porušení ust. § 12 a § 14 zákona o azylu. Žalobce uvedl, že požádal o udělení mezinárodní ochrany z důvodů neuspokojivých životních podmínek v zemi jeho původu, když ve Vietnamu je autokratická vláda, nejsou tam dodržována elementární lidská práva svobody, právní systém neskýtá jistotu. Žalobce v tomto směru doplnil, že při jednání s úřady byl z jejich strany opakovaně cílem útoků a verbálních výhrůžek, přičemž mu současně bylo bráněno, aby mohl svobodně projevovat své názory na politiku, chod státního aparátu či vůbec na život ve Vietnamu. Žalobce je přitom osobou, která ze své podstaty odmítá výkon vojenské služby, když nechce být prostředkem jiných, určeným k vymození politiky nedemokratického státu, či dokonce k vydobytí mocenských zájmů v regionu. To bylo také důvodem, proč nenastoupil k výkonu vojenské služby, a na místo této se rozhodl vycestovat z území Vietnamu do zahraničí. Nyní je žalobce přesvědčen a bylo mu i naznačeno, že v případě jeho návratu mu hrozí uložení trestu odnětí svobody, což lze nepochybně považovat za trest nepřiměřený a nezákonný. Současně výkon trestu odnětí svobody ve Vietnamu negarantuje dodržování základních lidských práv, ani bezpečnosti a zdraví osob ve výkonu trestu. Do České republiky tedy žalobce odjel již před více jak 14 lety, s ohledem na výše uvedené skutečnosti, kde má v současnosti komplexní zázemí, když zde navíc má také dvě nezletilé děti, občany České republiky, žijící s matkou, přičemž na území Vietnamu již nemá na rozdíl od České republiky žádné opravdové zázemí, majetek a tedy prostor, kam by se vrátil.

V návaznosti na výše uvedené skutečnosti má žalobce za to, že s ohledem na politický režim ve Vietnamu, a především jeho odmítnutí a vyhnutí se vojenské služby z důvodu svého přesvědčení, existuje důvodná obava, že by v případě jeho návratu byl vážně nepřiměřeně a v rozporu s lidskoprávní doktrínou postižen na svém právu na osobní svobodu, a bylo mu bráněno svobodně se politicky vyjadřovat, či svobodně uvádět své politické názory, tak jak je zvyklý v Evropě. V daném případě jde tedy o nebezpečí z pronásledování z důvodu zastávání názorů na vojenskou službu, což lze podřadit pod důvody udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12b zákona o azylu, a proto měla být žalobci udělena mezinárodní ochrana dle tohoto ustanovení. Na podporu této argumentace žalobce odkázal na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, a to konkrétně na čl. 195 – 219. Z nich žalobce vyvozuje, že je často nutné uznat žádost žadatele i v případě pochybností, pokud se týká prokázání tvrzení o pronásledování. V daném případě je namístě ptát se, zda doopravdy je v jeho možnostech prokázat své tvrzení o jeho pronásledování a další pravděpodobné perzekuci (odsouzení) po jeho případném návratu, a také zda je zcela nepochybné, že v případě jeho návratu do Vietnamu k žádnému pronásledování docházet nebude, resp. zda bude skutečně a nepochybně zajištěna jeho bezpečnost. Přitom je zjevné, že odmítnutí nastoupit vojenskou službu z důvodu přesvědčení je právem každé osoby v demokratické společnosti, jež je garantováno předpisy na ochranu základních práv a svobod. V tomto kontextu žalobce též namítl, že žalovaný při svém rozhodování nepřihlédl k informacím vyplývajícím ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu ohledně velmi špatné situace dodržování lidských práv ve Vietnamu ze strany vlády. Stejně tak plyne i ze zpráv, které uvádí v napadeném rozhodnutí sám žalovaný jakožto podklad tohoto rozhodnutí, tedy především Informace Ministerstva zahraničních věcí, Zprávy mezinárodní organizace pro migraci IOM z října 2012 a Informace Human Rights 2014. Ve Zprávě o zemi Ministerstva vnitra Velké Británie ze dne 9. 8. 2013, vybrané části ze dne 13. 10. 2014, v oddíle vojenská služba, je přitom konstatována povinnost základní vojenské služby ve Vietnamu a také hrozba trestu odnětí svobody za vyhýbání se vojenské službě, či neuposlechnutí rozkazu k nástupu vojenské služby. Z uvedeného vyplývá,

že obavy žalobce z pronásledování ve státě, jehož občanství má, jsou prokazatelně odůvodněné, a její touha žít v zemi, která plně respektuje osobnost člověka a jeho základní práva a svobody pochopitelná. S troškou nadsázky by se dalo říci, že již prokázaný původ z takové země by mohl odůvodnit přiznání azylu z humanitárních důvodů či doplňkové ochrany. Toto přitom nevylučuje ani ze strany žalovaného poukazovaná informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 4. 2014, která vypovídá o podpoře Vietnamu v emigraci jeho občanů do zahraničí, o její řízené podpoře a podobně, kdy tato skutečnost je zcela irelevantní pro případ žalobce, neboť neřeší důvodnost jeho obav z pronásledování za jeho politické názory a snahu bojovat za lidská práva v konkrétních výše uvedených případech. Přesto, že správní orgán disponuje podklady, jež nasvědčují pravděpodobný trestněprávní postih žalobce za neuposlechnutí k nástupu vojenské služby, není k tomuto dostatečně přihlédnuto, a tato hrozba je bagatelizována a dále nerozvedena, resp. rozhodnutí neobsahuje dostatečné úvahy k tomu, proč tato hrozba není důvodem pro udělení azylu, v čemž žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost pro nedostatečné zdůvodnění.

Žalobce dále namítl, že žalovaný pochybil, když mu nepřiznal azyl z humanitárních důvodů dle ust. § 14 zákona o azylu. V tomto kontextu žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, sp. zn. **52 Az 46/2003**, Krajského soudu v Praze, sp. zn. **47 Az 114/2003**, **jakož i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 4 Azs 421/2004. Dle žalobce je sice nepochybné, že udělení azylu je na volné úvaze správního orgánu, i tak však musí být zřejmé, o co se jeho úvahy opíraly, z jakých podkladů při své úvaze vycházel, a k jakým závěrům dospěl. Žalobce má za to, že v této věci došlo k porušení zásad správního uvážení, neboť z odůvodnění rozhodnutí není patrné, z jakých osobních poměrů žalobce žalovaný vyšel, jakož ani není patrné, z jakých skutečností vyšel, pokud se týká situace ve Vietnamu. Z těchto důvodů se žalobce domnívá, že žalobou napadeného rozhodnutí je vystavěno na nedostatečně zjištěném stavu věci, protože postup žalovaného správního orgánu nelze přezkoumat a rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. V tomto směru žalobce taktéž namítl, že žalovaný při hodnocení toho, zda jsou u něj dány důvody pro udělení humanitárního azylu, měl s poukazem na důvody hodné zvláštního zřetele zohlednit, že na území České republiky má vytvořeno komplexní rodinné zázemí, má zde nezletilé děti občany České republiky, přičemž v případě, že bude nucen vycestovat do Vietnamu, tato skutečnost bude znamenat rozvrácení jeho rodiny a soukromého života, neboť žalobce pozbude bezprostřední možnosti kontaktu s dětmi a prostředím, jež se mu za dlouhá léta života v České republice stalo jediným domovem, protože mu měl žalovaný udělit humanitární azyl. Jestliže žalovaný k této možnosti stroze konstatoval, že jeho se uvedený případ netýká, jde dle žalobce o tvrzení naprosto nepřezkoumatelné.**

Vedle toho žalobce namítl, že mu měla být udělena doplňková ochrana dle ust. § 14a zákona o azylu, neboť jeho vycestování by mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalobce v tomto ohledu poukázal především na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publ. pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“), jež **zaručuje každému právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Žalobce rovněž odkázal na Úmluvu o právech dítěte, jež byla publikována pod č. 104/1991 Sb. S poukazem na tyto mezinárodní dokumenty se žalobce domnívá, že jeho vycestování brání mezinárodní závazek České republiky, tj. právo na respektování rodinného a soukromého života, když jeho případné vycestování by bylo nutno posuzovat jako závažnou újmu dle zákona o azylu. Vzhledem k těmto**

skutečností je žalobce toho názoru, že zde jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany.

Závěrem žalobce shrnul, že s ohledem na uvedené je rozhodnutí žalovaného nejen v rozporu s ust. § 2, § 3, § 4, § 36 odst. 3, § 68 odst. 3 správního řádu, a ust. § 12, § 14 a § 14a azylového zákona, nýbrž i v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, a proto by mělo být toto rozhodnutí zrušeno a věc vrácena zpět žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný spolu se správním spisem zaslal soudu i své písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl, když žalobce nesplňoval podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

K věci žalovaný uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení sdělil, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace jeho pobytu na území České republiky, aby zde mohl nadále pobývat a pracovat, s tím, že návrat do vlasti odmítá, jelikož by zde nezískal práci, dále že má v České republice dvě dcery, jimž hodlá zůstat na blízku, a protože by byl nucen ve Vietnamu nastoupit do výkonu základní vojenské služby a v případě jejího odmítnutí se obává potrestání.

K uplatněným námitkám žalovaný uvedl, že řádně zjistil skutkový stav věci, korektně shromáždil k daným zjištěním podklady a dbal na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu. Za účelem spolehlivého zjištění skutečného stavu byl se žalobcem veden pohovor a byly získány informace o zemi původu žalobce, přičemž nebyl zjištěn žádný azylově relevantní důvod ve smyslu ust. § 12, ust. § 13 a ust. § 14 zákona o azylu. Žalobci byl na území České republiky udělen dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny s občanem České republiky, ovšem jeho pobytové povolení bylo následně zrušeno pravděpodobně na základě rozvodu manželství a v důsledku toho i přestěhování žalobce na jinou adresu, což neohlásil.

Legalizace pobytu na území České republiky dle žalovaného není azylově relevantním důvodem.

Pokud se týká námitky, že žalobce má obavy z nenastoupení výkonu základní vojenské služby či udělení trestu za toto nenastoupení, žalovaný vycházel z Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v lednu 1992, v níž se mj. uvádí, že obavy z možného trestního stíhání a potrestání za dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby nepředstavují samy o sobě opodstatněné obavy z pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Dezertér nebo člověk vyhýbající se vojenské službě může být považován za uprchlíka, pokud by bylo prokázáno, že by byl za tento vojenský trestný čin vystaven nepřiměřeně přísnému trestu z důvodu jeho rasy, náboženství, státní příslušnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě nebo politických názorů. Důvodem pro nárokování postavení uprchlíka může být i skutečnost, že výkon vojenské služby by si vyžadoval účast jedince ve vojenských akcích, které jsou v rozporu s jeho skutečným politickým, náboženským nebo morálním přesvědčením nebo oprávněnými pohnutkami jeho svědomí. Tyto okolnosti v případě žalobce ovšem nebyly zjištěny.

Dále žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce nezakládají ani důvod pro udělení tzv. doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a a ust. 14b zákona o azylu. Žalobcovu případné vycestování z České republiky nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Pokud by chtěl žalobce i nadále zůstat v blízkosti svých dětí, je na jeho zvážení, jakým způsobem si upraví svůj další pobyt na území České republiky, přičemž má možnost

využít k tomu standardních institutů, které mu poskytuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a nikoliv se snažit o jejich obcházení. Na podporu tohoto názoru pak žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2011, sp. zn. 4 Az 9/2010. Rozhodnutí o neudělení mezinárodní či doplňkové ochrany tak zpravidla nemůže být samo o sobě v rozporu se základním právem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, i když by realizace takového práva předpokládala jeho pobyt na území České republiky. Není ani relevantní důvod pro to, aby v těchto případech byl upřednostňován čl. 8 Úmluvy, Úmluva o právech dítěte či jiných mezinárodních smluv zakotvujících právo na soukromý a rodinný život či základní práva dítěte před zákonem o azylu, neboť žádná kolize mezi těmito normami za daných okolností není.

Ústního jednání před soudem konaného dne 29. 6. 2015 se právní zástupce žalobce nezúčastnil.

Při témže ústním jednání před soudem pověřený pracovník žalovaného nadále požadoval zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. V daném případě žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany zjevně z důvodu legalizace svého pobytu na území České republiky, což vyplývá z tvrzení samotného žalobce. Dle pověřeného pracovníka žalovaného však žalobce nemůže svůj pobyt na území České republiky řešit pomocí azylového řízení.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

S ohledem na charakter jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zabýval námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobce v tomto směru namítl porušení zásad týkajících se volnosti správního uvážení. Dle žalobce totiž z odůvodnění napadeného rozhodnutí není patrné, z jakých osobních poměrů žalobce a z jakých konkrétních skutečností týkajících se situace ve Vietnamu, vycházel žalovaný při úvaze o tom, že žalobci neudělí humanitární azyl dle ust. § 14 zákona o azylu ani mezinárodní ochranu dle ust. § 12b téhož zákona. S ohledem na tuto skutečnost se žalobce domnívá, že napadené rozhodnutí je vystavěno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, postup žalovaného proto nelze přezkoumat, protože rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné.

Žalobce rovněž vznesl námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí ve vazbě na neudělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu, a to s poukazem na případ hodný zvláštního zřetele, když tento dle žalobce představuje komplexní rodinné zázemí. V případě, že mu nebude udělena tato forma azylu, dojde k závažnému zásahu do jeho práva na soukromý život. Jelikož žalovaný k tomuto pouze stroze konstatoval, že se

žalobce tento případ netýká, má žalobce za to, že se jedná o naprosto nepřezkoumatelné tvrzení.

Předně je třeba uvést, že z judikatury správních soudů plyne, že při přezkumu rozhodnutí, které vychází toliko ze správního uvážení správního orgánu, soudy přezkoumávají, zda takové rozhodnutí bylo vydáno v řádném řízení. Byť je stanovení kritérií správního uvážení věcí správního orgánu a soudy do jejich obsahu zásadně nezasahují, musí tak soud učinit v případech, kdy dojde k překročení mezí správního uvážení (ust. § 78 odst. 1 s. ř. s.) stanovených mimo jiné i zásadami vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky, jako je zákaz svévole a nepřípustné diskriminace, přiměřenost zásahu a další (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, a rozsudek téhož soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, které jsou dostupné na www.nssoud.cz).

V tomto ohledu je nutné doplnit, že rozhodování o udělení azylu z humanitárních důvodů dle ust. § 14 zákona o azylu je právě příkladem rozhodování na základě správního uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS a také na www.nssoud.cz). Z tohoto důvodu se tak zdejší soud zabýval tím, zda žalovaný v rámci své rozhodovací činnosti jednal v mezích správního uvážení, jež je mu svěřeno zákonem o azylu.

K uvedenému je dále vhodné doplnit, že posuzování žádosti o udělení azylu se sestává z řady procesních a materiálních hledisek obsažených v zákoně o azylu, které je nutno vidět v jejich vzájemné provázanosti a také časové souslednosti. Povinností žadatele o azyl je tvrdit skutečnosti, na základě nichž mu má být azyl udělen. Toto tvrzení žadatele není možné nahradit žádným postupem žalovaného. Správní orgán totiž nejen nemůže, ale není ani povinen domýšlet azylově relevantní důvody, které žadatel o azyl ve skutečnosti neuplatnil, a poté o nich provádět rozsáhlé dokazování. V řízení o azyl je správní orgán povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel o azyl v průběhu řízení uvedl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2005, č. j. 1 Azs 199/2004 – 50, dostupný na www.nssoud.cz). Řízení o udělení mezinárodní ochrany je totiž ovládáno dispoziční zásadou, což znamená, že zdůvodnění žádosti a základ pro spolehlivé zjištění skutkového stavu vytváří samotný žadatel svými tvrzeními. Je to právě on, kdo zná důvody, které jej vedly k opuštění země původu, a kdo může označit skutečnosti, které pocítuje natolik palčivě, že se odmítá vrátit zpátky do vlasti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86, dostupný na www.nssoud.cz).

Uvedené tedy znamená, že v případě přezkumu správního uvážení je tento rozsah determinován nejen např. zákazem svévole, nepřípustné diskriminace atd., nýbrž i tím, jaké relevantní skutečnosti uvedl žadatel o azyl v předmětné žádosti, popř. v průběhu samotného azylového řízení.

Pokud se týká první části námitky nepřezkoumatelnosti, soud předesílá, že ji shledal zcela nedůvodnou. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu, dle soudu zřetelně vyplývá, že žalovaný řádně zjistil a posoudil nejen osobní situaci žalobce, nýbrž i situaci v zemi jeho původu, tj. ve Vietnamu. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je rovněž zřejmé, na podkladě jakých skutečností žalovaný zvážil osobní situaci žalobce a situaci ve Vietnamu.

Na str. 3 v horní části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je prokazatelně uvedeno, z jakých zjištěných podkladů žalovaný při rozhodovací činnosti vycházel. Žalovaným bylo na tomto místě konkrétně zmíněno, že při rozhodování vyšel zejména z výpovědi samotného žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu azylového řízení o bezpečnostní situaci ve Vietnamu (viz např. Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 4. 2014, č. j. 99311/2014-LPTP, nebo informace poskytnutá organizací Human rights watch). Žalobci i jeho právnímu zástupci byla dána možnost se se všemi těmito podklady ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí seznámit, ovšem této možnosti nevyužili, když přes výzvu žalovaného se k tomuto procesnímu úkonu bez jakékoliv omluvy nedostavili.

Na str. 6 napadeného rozhodnutí v části týkající se případného udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu, je pak žalovaným uvedeno, že ve vztahu k této formě azylu se mj. zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce. Na str. 3 až 4 napadeného rozhodnutí v části týkající se případného udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12b zákona o azylu, je rovněž žalovaným uvedeno, že ve vztahu k této formě azylu se mj. zabýval žalobcem tvrzenými důvody pro tento druh udělení mezinárodní ochrany v návaznosti na zjištěný skutkový stav.

Dle soudu je zapotřebí na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nahlížet v kontextu celého jeho odůvodnění, tj. provázaně a v souvislostech, a nikoliv pouze izolovaně, jak činí žalobce. Ve vztahu k této části námitky nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, v jejímž rámci žalobce namítl, že není patrné, z jakých osobních poměrů žalobce a zjištěného skutkového stavu žalovaný vycházel, je proto nutné nejprve zpětně poukázat na str. 3 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný zcela srozumitelně uvedl, z jakých podkladů při vydání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel. Žalovaný v tomto ohledu poznamenal, že kromě jiného vycházel i z informací, jež mu byly poskytnuty samotným žalobcem. Pokud se tedy žalovaný na základě takto zjištěných podkladů následně zabýval i osobní situací žalobce a dospěl přitom v posuzované věci s přihlédnutím k ostatním okolnostem k závěru, že u žalobce není dán důvod pro udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu, nelze tomuto postupu žalovaného zejména z hlediska diskrečního oprávnění cokoliv vytknout. Z tohoto důvodu proto nelze napadené rozhodnutí považovat současně ani za nepřezkoumatelné, neboť z právě uvedeného je dle soudu zcela evidentní, z jakých skutečností a z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel při hodnocení osobní situace žalobce. Učiněný závěr totiž primárně vyvěrá z informací, jež byly žalovanému poskytnuty samotným žalobcem.

Obdobný závěr lze vztáhnout i k tvrzení žalobce, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí není zjevné, z jakých okolností vyšel žalovaný při hodnocení situace ve Vietnamu ve vztahu k neudělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 12b zákona o azylu. Shodně jako v předchozím případě je i ohledně této záležitosti z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí naprosto zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vyšel. Je proto třeba opětovně odkázat na str. 3 žalobou napadeného rozhodnutí, z něhož vyplývá, že si žalovaný z úřední činnosti z hlediska azylového řízení opatřil potřebné dokumenty o situaci ve Vietnamu. Na podkladě těchto dokumentů žalovaný posléze uvážil o situaci v této zemi, tj. zemi původu žalobce.

Lze tak uzavřít, že žalovaný nejen posoudil osobní situaci žalobce, jakož i stav situace v zemi jeho původu, ale především s ohledem na uplatněnou námitku nepřezkoumatelnosti je

naprosto nepochybné, na základě jakých skutečností žalovaný přesvědčivě vystavěl svůj závěr o tom, že u žalobce není dán žádný důvod pro udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu ani důvod pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 12b zákona o azylu. Vzhledem k této skutečnosti proto nelze dojít k závěru, že by u žalobou napadeného rozhodnutí absentovalo řádné odůvodnění a bylo tak z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Odůvodnění tohoto rozhodnutí naopak dle soudu poskytuje dostatečné záruky, že nebylo vydáno v důsledku libovůle žalovaného, pokud se jedná o správní uvážení. Z tohoto důvodu je proto vyloučeno, aby ze strany žalovaného došlo k porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou v souladu s tímto ustanovením správního řádu uvedeny podklady pro vydání tohoto rozhodnutí. Napadené rozhodnutí by mohlo být nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů toliko tehdy, pokud by neobsahovalo žádný odkaz na tyto podklady (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 – 51, dostupný na www.nssoud.cz). Tato situace však v tomto případě nenastala.

Nadto soud připomíná, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a ani později, nežádal o udělení humanitárního azylu. Žalovaný proto o této specifické formě mezinárodní ochrany mohl uvážet toliko v intencích obecných tvrzení žalobce, jež byly obsaženy v předmětné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, což učinil. Z této skutečnosti tak může pramenit jistá stručnost odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně neudělení humanitárního azylu. Tato skutečnosti však nemůže být jakkoliv připsána k tíži žalovaného.

V návaznosti na shora uvedené musí soud taktéž jako nedůvodnou posoudit dílčí námitku žalobce, že když z rozhodnutí není patrné, na podkladě jakých skutečností žalovaný zvážil jeho osobní situaci a situaci ve Vietnamu, musí se nutně jednat o rozhodnutí, jež stojí na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. Dle soudu bylo v této věci jednoznačně prokázáno, že se žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal s osobní situací žalobce, jakož i se situací ve Vietnamu, v důsledku čehož námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu není opodstatněnou. Soud v tomto směru uzavírá, že žalovaný náležitě zjistil skutkový stav, na jehož základě přehledným a srozumitelným způsobem vyložil, proč žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu mj. ve smyslu ust. § 12b a ust. § 14 zákona o azylu.

K druhé části námitky nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to z důvodu, že žalovaný stroze konstatoval absenci důvodů hodných zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu, soud uvádí následující. Smysl poskytnutí humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004, dostupný na www.nssoud.cz).

Na udělení humanitárního azylu však není nejen právní nárok, ale ani subjektivní právo, když jeho udělení je výhradně na volné úvaze správního orgánu. Pokud žalovaný jako v tomto případě, jak výše konstatoval soud, řádně zjistil a posoudil mj. osobní situaci žalobce, jakož i situaci v zemi jeho původu, a na podkladě těchto skutečností v rámci správního uvážení neshledal žádné důvody pro udělení humanitárního azylu žalobci, je třeba konstatovat, že učinění takového rozhodnutí bylo výsostnou pravomocí žalovaného. Soud nijak nezjistil, že by žalovaný v rámci správního uvážení porušil zákaz libovůle, popř. nedodržel příslušné procesní předpisy.

Tento závěr je o to víc zdůrazněn za situace, kdy navíc samotný žalobce ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu v azylovém řízení neuvedl. Žalovaný proto logicky při posouzení tohoto specifického prostředku mezinárodní ochrany musel toliko vyjít z obecného odůvodnění žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a ze skutečností, jež byly zjištěny v průběhu řízení o azylu. V tomto směru soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 – 107, publikovaném pod č. 2289/2011 Sb. NSS a také na www.nssoud.cz, kde bylo konstatováno: *„Žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují.“* Žalovaný proto nebyl povinen za žalobce jakkoliv domýšlet případné relevantní důvody, jež by měly být hodné zvláštního zřetele. S ohledem na tuto skutečnost se tedy žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nemusel zvlášť vypořádávat s komplexním rodinným zázemím žalobce a případným zásahem do jeho soukromého života v důsledku nutnosti opustit území České republiky, když tato skutečnost nebyla ze strany žalobce akcentována v žádosti u oddělení mezinárodní ochrany, případně v průběhu řízení o azylu. Odlišná situace by samozřejmě byla, pokud by žalobce tento důvod pro udělení humanitárního azylu v předmětné žádosti výslovně uvedl a žalovaný se s ním jakkoliv v rámci správního uvážení nevypořádal. Za takového stavu by bylo možno případně uvážit, že takové správní rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Avšak v nyní projednávané věci tato okolnost rozhodně nenastala, protože lze učinit závěr, že i tato žalobní námitka nebyla ze strany soudu shledána důvodnou.

V rámci další žalobní námítky žalobce namítl, že dle jeho názoru mu měla být udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12b zákona o azylu.

Jak je zřejmé ze správního spisu, žalobce jako důvod své žádosti uvedl, že chce mít povolení k pobytu na území České republiky, když již nemá platné povolení k pobytu, aby mohl zůstat blízko svých dětí, aby se o ně mohl lépe starat. K tomuto žalobce doplnil, že se nechce vrátit do Vietnamu, neboť v České republice oproti jeho vlasti se dodržují lidská práva na vysoké úrovni, oproti Vietnamu má zde šanci sehnat práci a mít nějaký výdělek. V tomto ohledu ještě doplnil, že v České republice pobývá delší dobu, přičemž prvně zde byl v roce 2001 v podstatě až do podání předmětné žádosti.

Dle soudu je potřebné uvést, že azylové řízení je zcela mimořádný institut, jenž slouží k ochraně cizinců, kteří pocítují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu. V tomto ohledu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2003, č. j. 6 Azs 12/2003-49, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož je azyl právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu. Nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativními jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně

o azylu. Udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu není možné za jakékoli pronásledování, ale jen za pronásledování, které je zapříčiněno uvedenými důvody.

Dle ust. § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Tyto důvody však žalobce neuvádí. Z žádosti o udělení mezinárodní ochrany totiž zřetelně vyplývá, že žalobce tuto žádost podal z důvodu snahy legalizace jeho pobytu na území České republiky, aby zde nadále mohl zůstat, když již nemá platné povolení k dalšímu pobytu na území České republiky. Snaha o legalizaci pobytu na území České republiky však nemůže nikterak odůvodňovat udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 – 55, dostupný na www.nssoud.cz, navíc platí, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu na území České republiky, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, tj. např. zákon o pobytu cizinců. Na toto rozhodnutí pak navazuje mj. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že „azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jak o prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“

Na předestřené závěru nemůže ničeho změnit ani tvrzení žalobce, které začal uplatňovat až v rámci pohovoru ze dne 28. 11. 2014 k jeho žádosti, že se obává při návratu do Vietnamu nucení k nástupu do výkonu základní vojenské služby či případného potrestání, pokud by tuto službu odmítl podstoupit, přičemž o těchto skutečnostech se žalobce dozvěděl v rámci své návštěvy Vietnamu v roce 2013, z níž se do České republiky vrátil v 1. pololetí roku 2013. V tomto směru považuje soud za případné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81, z důvodu nesplnění podmínek, dle něhož platí, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. V projednávané věci žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 28. 11. 2014, tj. mnoho let poté, co pobýval na území České republiky a skončila mu platnost předchozího povolení k pobytu, a více než jeden rok po svém návratu z návštěvy z Vietnamu, kde se údajně prvně dozvěděl o tom, že se po něm vyžaduje výkon základní vojenské služby. Z tohoto důvodu proto nelze hovořit o tom, že by žalobce podal příslušnou žádost bezprostředně poté, co k tomu měl možnost. V jeho případě tuto možnost měl minimálně již v 1. pololetí roku 2013, tj. bezprostředně po návratu z návštěvy Vietnamu, avšak nevyužil ji. Nebyla-li žádost o mezinárodní ochranu podána bezprostředně po příjezdu do České republiky, nýbrž až poté, co žalobci skončila platnost předchozího povolení k pobytu, a žalobce tak na území České republiky by pobýval nelegálně,

shoduje se soud v tomto ohledu s žalovaným, že podání takové žádosti zjevně svědčí o její účelovosti za účelem další legalizace žalobcova pobytu na území České republiky (viz přiměřeně závěry učiněné v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2006, dostupný na www.nssoud.cz).

V daném případě při posuzování žalobcových obav z výkonu základní vojenské služby ve Vietnamu či postihu ta její nevykonání v případě jeho návratu do vlasti žalovaný zcela legitimně vycházel z Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v lednu 1992, v níž je mj. uvedeno, že obavy z možného trestního stíhání a potrestání za dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby nepředstavují samy o sobě opodstatněné obavy z pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Již žalovaný přitom zcela správně v žalobou napadeném rozhodnutí dovodil, že dezertér nebo člověk vyhýbající se vojenské službě může být považován za uprchlíka, pokud by bylo prokázáno, že by byl za tento vojenský trestný čin vystaven nepřiměřeně přísnému trestu z důvodu jeho rasy, náboženství, státní příslušnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě nebo politických názorů. Důvodem pro nárokování postavení uprchlíka může být i skutečnost, že výkon vojenské služby by si vyžadoval účast jedince ve vojenských akcích, které jsou v rozporu s jeho skutečným politickým, náboženským nebo morálním přesvědčením nebo oprávněnými pohnutkami jeho svědomí. Tyto okolnosti v případě žalobce ovšem nebyly zjištěny, když žalobce jen obecně a vágně v průběhu pohovoru ze dne 28. 11. 2014 na pobídku svého právního zástupce začal tvrdit, že má morální zábrany k výkonu základní vojenské služby, neboť je pacifistou. Lze proto uzavřít, že i tato žalobní námitka nebyla ze strany soudu shledána jakkoliv důvodnou.

V poslední žalobní námitce žalobce namítal, že jeho vycestování brání smluvní závazek České republiky na ochraně práva na respektování rodinného a soukromého života, jakož i práva dítěte, protože se žalobce domnívá, že jsou zde dány důvody pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu. Žalobce v případné nutnosti vycestovat z území České republiky shledává závažnou újmu ve smyslu zákona o azylu.

Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu lze doplňkovou ochranu lze udělit cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle odst. 2 téhož ust. zákona o azylu se za vážnou újmu považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V této souvislosti soud připomíná, že žalobce v odůvodnění žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné specifické důvody pro udělení doplňkové ochrany, protože je třeba vycházet z obecných důvodů uvedených v této žádosti. Žalobce toliko uvedl, že chce na území České republiky zůstat se svými dvěma dcerami.

S ohledem na uvedené skutečnosti je proto nezbytné posoudit, zda rodinné vztahy žalobce na území České republiky mohou založit důvod pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu, a tedy zda tvrzená hrozba vážné újmy spadá pod ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, když žalobce v tomto směru v žalobě zejména poukazuje na čl. 8 Úmluvy.

Otázka toho, jaké situace mohou vytvářet rozpor s mezinárodními závazky České republiky ve smyslu ust. § 14a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, již byla řešena např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, sp. zn. 2 Azs 30/2007, dostupný na www.nssoud.cz, kde bylo ve vazbě na starší judikaturu, zabývající se právě namítaným porušením článku 8 Úmluvy a posuzující je pohledem dřívějšího znění ust. § 91 zákona o azylu, konstatováno: „*Jakkoli ovšem nelze shledat úplnou shodu mezi zněním bývalého § 91 a nynějšího § 14a zákona o azylu, jak bylo zmíněno výše, v otázce, která je řešena v nyní posuzovaném případě tuto shodu shledat lze, neboť jak § 91 dřívějšího znění, tak § 14a nynějšího znění zákona o azylu označoval rozpor s mezinárodními závazky ČR za jednu z alternativ vedoucí k udělení jimi upravovaného režimu ochrany. Ve znění zákona o azylu před účinností novely č. 165/2006 Sb. by tak rozpor vycestování cizince s mezinárodními závazky vedl ke shledání překážky vycestování podle § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nyní by tato skutečnost byla považována za vážnou újmu ve smyslu jeho § 14a odst. 2 písm. d). Z toho důvodu lze na tuto situaci aplikovat právní názory vyslovené tímto soudem ve vztahu k onomu dříve účinnému ustanovení § 91 zákona o azylu. Ten přitom k výkladu toho, co je možno chápat za rozpor s mezinárodními závazky ČR podle tohoto ustanovení, uvedl ve svém rozsudku ze dne 9. 5. 2006, sp. zn. 2 Azs 177/2005 (publ. na www.nssoud.cz), v reakci na argumentaci údajným porušením článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Evropská úmluva“) rozdělením stěžovatelovy rodiny v případě jeho vycestování toto: „Není ani namístě zcela přeformulovávat a obcházet smysl institutu překážky vycestování poukazem na ustanovení § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy na rozpor vydání žadatele o azyl s mezinárodními závazky. Tyto mezinárodní závazky totiž nemohou být jakékoliv povahy, ale musejí se vztahovat k samotné zásadě non-refoulement, tedy k objektivní hrozbě výše vyjmenovaných skutečností, a nemohou vykročit ze systematiky a smyslu tohoto ustanovení, jak navrhuje stěžovatel. Jistě by nebylo dostatečným důvodem pro shledání překážky vycestování například ani to, pokud by se žadatel o azyl během svého pobytu v ČR zabýval dovozem zboží z jiné členské země Evropské unie, takže jeho vypovězení do země původu by mohlo uškodit volnému pohybu zboží jako jednomu ze základních mezinárodních závazků ČR plynoucích z jejího členství v Evropské unii. Tímto pohledem je třeba vnímat také stěžovatelem citovaný čl. 8 Evropské úmluvy.“ Již z tohoto judikátu tak jednoznačně plyne, že rodinné vazby v České republice nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu.*

V tomto ohledu soud dále doplňuje, že judikatura správních soudů se otázkou možného porušení čl. 8 Úmluvy v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu opakovaně zabývala. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, dostupný na www.nssoud.cz, uvedl, že je třeba rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky České republiky bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona o pobytu cizinců], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území

České republiky, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona o pobytu cizinců.

Nejvyšší správní soud shledal, že obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území České republiky může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území České republiky vytvořil. Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky.

S ohledem na shora uvedené je nutné posoudit, zda v této konkrétní věci nejedná o případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 – 28, dostupný na www.nssoud.cz).

Po prostudování dané věci se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že v této konkrétní záležitosti případné vycestování žalobce z území České republiky nemůže představovat závažnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Soud při této úvaze vyšel zejména ze skutečnosti, že pokud by žalobce pro účely získání pobytového povolení dle zákona o pobytu cizinců musel opustit území České republiky a vrátit se dočasně zpět do země svého původu, tak po dobu jeho nepřítomnosti by i nadále bylo postaráno o jeho dvě nezletilé dcery, a to primárně jejich matkou, a tedy i bývalou manželkou žalobce. V tomto směru je potřebné doplnit, že nezletilé dcery dle tvrzení žalobce ostatně po rozvodu nežijí se žalobcem, nýbrž dle rozhodnutí soudu s jejich matkou, a tedy bývalou manželkou žalobce, přičemž žalobce je pouze navštěvuje zhruba jednou měsíčně a platí na ně výživné.

Kromě těchto předestřených skutečností je rovněž dále potřebné zohlednit i fakt, že v zemi původu žalobce nadále žijí jeho sourozenci a otec. Podstatnou okolností je v tomto ohledu taktéž skutečnost, že případná nutnost vycestování žalobkyně do země jeho původu z důvodu neudělení žádání z forem mezinárodní ochrany, když mu současně nebude svědčit žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území České republiky, nikterak neznamená, že by si žalobce po návratu do Vietnamu nemohl požádat o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona o pobytu cizinců.

V návaznosti na právě předestřené se soud domnívá, že případné nezbytné vycestování žalobce z území České republiky nemůže v tomto konkrétním případě znamenat vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Jinak řečeno – případné vycestování žalobce neshledává soud v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, když to nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného či soukromého života žalobce. Soud tento svůj závěr opírá též i o to, že se žalovaný při svém rozhodování řádně vypořádal se skutečnostmi, jež v azylovém řízení vyšly najevo, když rovněž dostatečně zkoumal i všechny ostatní okolnosti, které mohly být pro jeho rozhodnutí významné.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že neshledal důvodnými námitky žalobce o tom, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a že by žalovaný neuvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Soud rovněž neshledal, že by žalobce byl v průběhu správního řízení jakkoliv zkrácen na svých právech. Žalovaný nikterak

nepochybil, pokud v žalobou napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany.

Soud proto uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel především z vlastních výpovědí žalobce. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 29. června 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová